

„Te vagy az Isten, aki láttál engem!” (Ter 16,13)

Az élet igéje ebben a hónapban a Teremtés könyvéből származik. Sára szolgálójának, Hágárnak a szavai, akit Sára feleségül adott férjének Ábrámnak, mert neki nem született gyermeke, hogy így tudjon utódokat biztosítani. Amikor Hágár észrevette, hogy fogant, nagyobbra tartotta magát úrnőjénél. Sára pedig olyan keményen bánt vele, hogy kénytelen volt a pusztába szökni előle. Isten pedig éppen ott szólította meg különleges módon ezt az asszonyt, aki pedig Ábrámmal hasonló ígéretet kapott az utódaira vonatkozóan. Fiút fog szülni, akit majd Izmaelnek nevez, ami annyit jelent, hogy „Isten meghallgatott”, mert Isten meghallgatta Hágárt nyomorúságában és megsokasította utódait.

„Te vagy az Isten, aki láttál engem!”

Hágár viselkedése az antik világ szokásos magatartását tükrözi, ahol az emberek nem találkozhatnak túlzott közelséggel egy istenséggel. Hágár is meglepődött és hála töltötte el, hogy ezt túlélte. Isten szeretetét a pusztában tapasztalta meg, ahol egészen személyes közelségből lehet találkozni vele. Hágár érzi Isten jelenlétét, Isten szeretetét, aki „látta” őt fájdalmas helyzetében, aki törődik a teremtményeivel, és szeretettel veszi körül őket. „Ő nem távoli Isten, aki magunkra hagy minket, aki közömbös az emberiség, az egyes ember sorsa iránt. Erről számtalanszor megbizonyosodhattunk. Itt van, velem van mindig. Tud rólam: osztozik minden gondolatomban, minden örömömben, minden vágyamban, velem hordozza az aggodalmaimat, életem minden megpróbáltatását.” [1]

„Te vagy az Isten, aki láttál engem!”

Ez az életige bizonyosságot ad és megerősít, hogy soha nem vagyunk egyedül életünk útján, mert Isten velünk van és szeret. Néha „idegennek” érezzük magunkat ezen a földön, mint Hágár, és legszívesebben megszöknénk a nehéz és fájdalmas helyzetek elől. De biztosak lehetünk benne, hogy Isten jelen van, és a vele való kapcsolat tesz bennünket szabaddá és ad lehetőséget számunkra, hogy mindig újrakezdjünk.

1. is ezt tapasztalta meg, amikor egyedül volt otthon a járvány idején. Azt meséli: „Teljesen egyedül vagyok, amióta lezárták az országunkat és beszüntettek minden tevékenységet. Senki

sincs mellettem, akivel megoszthatnám a tapasztalataimat, de amennyire tudom, megpróbálom elfoglalni magamat valamivel a nap folyamán. De ahogy telnek a napok, egyre nehezebben vagyok. Este nagyon nehezen tudok elaludni. Az az érzésem, hogy soha nem jutunk ki ebből a nyomasztó állapotból. Mégis mélyen ott él bennem, hogy teljesen Istenre kell hagyatkoznom és hinnem a szeretetében. Nem kétséges számomra, hogy jelen van és elkísér, erőt ad ezekben a magányos hónapokban. A testvéreimtől érkező apró jelekből is azt látom, hogy nem vagyok egyedül. Például éppen egy barátunk online megünnepeelt születésnapja után jelent meg a szomszédunk egy szelet tortával.”

„Te vagy az Isten, aki láttál engem!”

Isten jelenlétének oltalmában mi is hívivői lehetünk az ő szeretetének. Hiszen arra hív bennünket, hogy meglássuk mások szükségét és segítsük testvéreinket, amikor a „pusztában” vannak, osztozzunk örömeikben és fájdalmaikban. Lássuk meg, hogy mit él az emberiség, melynek mi is szerves része vagyunk.

Álljunk meg és lépjünk oda azokhoz, akik az élet számtalan kérdésének értelmét keresik és válaszra várnak! Talán a barátaink közt találjuk meg őket, a családjukban, az ismerőseink, a szomszédaink vagy a munkatársaink között, akik anyagi nehézségekkel küzdenek vagy a társadalom peremére szorultak.

Fölidézhetjük és megoszthatjuk velük azokat a drága pillanatokat, amikor Isten szeretetével találkoztunk, és újra fölfedeztük az életünk értelmét.

Együtt nézhetünk szembe a nehézségekkel és fedezhetjük fel a mi életünk pusztaságaiban is Isten jelenlétét és segítségét, hogy bizalommal folytathassuk életünk útját.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 2006. július, Új Város, 2006/7.

forrás: fokolare.hu